

## HỒI THỨ MỘT TRĂM BẢY MƯƠI TÁM

### DỤNG MIẾU TUYÊN DƯƠNG TRUNG LIỆT SĨ

Ba Đạt khẽ dẫn hắng một tiếng, gạt gù cái đầu xoay chuyển hai vòng như để thưởng thức câu văn tuyệt diệu trong đạo thượng dụ.

Đoạn hần lấy giọng đọc tiếp:

"Vương trước nay dốc dạ trung trinh, bày mưu khắc địch, hết sức khuông phò, lập nên đại sự. Sau vương ở lại trọng trấn biên cương khiến trăm yên lòng, khỏi lo về mặt Nam hoang, công lao tột bậc !"...

Ba Đạt tới đấy dừng lại một chút, khẽ thở dài nói:

- Thật là một áng văn chương tuyệt tác !

Sách Ngạch Đồ nói theo:

- Thiên ân của đức Hoàng thượng đối với Ngô Tam Qu? mông mệnh như biển cả. Giả tỷ hần còn chút lòng dạ của con người thì khi nghe đọc đạo thượng dụ này e rằng hần phải thẹn mặt hổ lòng mà chết đi được.

Ba Đạt hắng giọng đọc tiếp:

"Nhưng trăm nghĩ đến Vương đã già nua tuổi tác mà phải đóng binh ở xứ biên hoang lâu ngày, lòng quyến cố của trăm thật là thấm thiết ! Gần đây địa phương đó đã vững như bàn thạch. Vậy trăm ưng chuẩn lời thỉnh cầu của Vương được bãi bỏ phiên trấn, trở về kinh địa.

Nay trăm đặc phái Khâm sai đại thần đến nơi tuyên đọc thượng dụ, để Vương thống lĩnh quan binh bộ thuộc trở về Bắc Kinh, cho trăm thỏa lòng mong nhớ. Thế là tôi chúa được sớm hôm bầu bạn quân thần cộng lạc, vĩnh viễn an hưởng thái bình.

Một khi Vương dời khỏi Vân Nam trăm liền phát dụ phái quân trú phòng địa phương phòng vệ an ninh cho bách tính. Phủ đệ của Vương ở Bắc Kinh hiện đã sẵn sàng, Vương không phải lo lắng chi hết. Khâm thủ !".

Thanh điệu của Ba Đạt sang sảng như tiếng chuông đồng, hần đọc thượng dụ vừa mạch lạc, vừa gãy gọn, lại lên bổng xuống trầm, ai nghe cũng lọt tai.

Ba Đạt đọc xong thượng dụ, hết thấy ninh thần đều lên tiếng hoan hô, tán tụng.

Minh Châu nói:

- Tám chữ "sớm hôm bầu bạn, quân thần cộng lạc" của đức Hoàng thượng thật cho đá cũng phải cảm động. Bọn nô tài nghe đến tám chữ này mà trong lòng hồi hộp.

Đồ Hải nói theo:

- Đức Hoàng thượng suy nghĩ thật sâu sa, chu đáo. Trong thượng dụ nói cả đến việc một khi Ngô Tam Quế dời khỏi Vân Nam là lập tức có quân trú phòng của địa phương đến trấn giữ an ninh cho trăm họ, để hần hết đường kiếm cớ trùng trính. Thượng dụ còn nhắc tới hần đến Bắc Kinh đã dành phủ đệ sẵn sàng, hần khỏi phải người về kinh xây dựng lâu đài, do đó hần có thể nán ná để ở lại Vân Nam hàng mấy năm cũng chưa biết chừng.

Vua Khang Hy lại nói:

- Hay hơn hết là Ngô Tam Quế vâng thượng dụ về triều ngay, thì trăm họ thoát khỏi một phen tai nạn binh đao. Bây giờ cần phải hai người có tài biện thuyết đến Vân Nam tuyên bố chỉ dụ của trẫm.

Mọi người nghe Hoàng đế nói vậy đều đưa mắt nhìn Vi Tiểu Bảo .

Vi Tiểu Bảo thấy ai cũng ngó mình, gã không khỏi hoang mang, nghĩ bụng:

- Vụ này mà mình phải đi là không hay đâu. Chuyển trước đưa dâu đến Vân Nam cơ hồ mất mạng rồi. Lần này còn đem thượng dụ triệt phiên tới đó, tất Ngô Tam Quế phải hạ sát cả Khâm sai đại thần.

Gã lại nghĩ tới đến Vân Nam có thể lấy được A Kha, bất giác rạo rức trong lòng. Nhưng xét cho cùng thì việc bảo toàn tính mạng vẫn là quan trọng hơn hết.

Bỗng thấy Minh Châu quí xuống tâu:

- Xin Hoàng thượng xét soi. Kể về tài biện thuyết và hành động tinh minh mẫn cán thì Vi đô thống là một nhân vật rất đặc lực. Có điều đô thống ghét kẻ

tàn ác như quân cừu địch. Đô thống đã biết Ngô Tam Quế tỏ lòng bất kính với Hoàng thượng nên căm hận hấn thấu xương. Nếu Hoàng thượng lại phái Vi đô thống đi công cán vụ này thì e rằng có điều bất lợi. Theo ngu kiến của nô tài thì quan Lễ bộ thị lang Chiết Nhĩ Khang và quan Hàn lâm học sĩ Đạt Nhĩ Lễ là những nhân vật có thể đảm đương việc đi Vân Nam để tuyên thị thượng dụ được. Hai người này ung dung phong nhã may ra cảm hoá được kẻ hung tàn, ngoan cố cũng chưa biết chừng.

Vua Khang Hy rất lấy làm vừa dạ, liền ban khẩu dụ phái Chiết Nhĩ Khang và Đạt Nhĩ Lễ đi Vân Nam tuyên chỉ.

Các đại thần thấy Hoàng đế quyết ý dẹp phiên, thảo sẵn thượng dụ để bên mình, đều lấy làm hối hận là lúc ban đầu đã nói tốt cho Ngô Tam Quế.

Bây giờ ai nấy đều đổi giọng, nghĩ ra thật lắm tội trạng đổ lên đầu Ngô Tam Quế mà toàn là những tội đại gian đại ác, không thể khoan dung được.

Vua Khang Hy gật đầu phán:

- Ngô Tam Quế tuy toan làm điều đại nghịch, nhưng cũng chưa phải là tội ác đến cùng cực. Chúng ta phải coi chừng mà hành động, chớ để xảy điều gì trái ngược với sự thực.

Nhà vua phán xong mấy câu này liền đứng lên nhìn Vi Tiểu Bảo vẫy tay cho gã đi theo vào hậu điện.

Vi Tiểu Bảo theo tiểu Hoàng đế tới ngự hoa viên. Bỗng nhà vua dừng lại, cười nói:

- Tiểu Quế Tử ! Bữa nay có mặt ngươi thật là hay quá ! Nếu ngươi không lấy cái túi trân châu bảo bối ra đổ xuống đất thì con mẹ nó những thằng khỉ già đều nói tốt cho Ngô Tam Quế.

Vi Tiểu Bảo tâu:

- Thực ra Hoàng thượng chỉ tuyên bố một câu dẹp bỏ phiên trấn là các quan liền đua nhau tâu việc triệt phiên là đúng. Nhưng nô tài nghĩ để họ tự nói ra ý kiến của mình ra nghe cũng thú vị.

Vua Khang Hy lẩm nhẩm gật đầu. Nét mặt bỗng trở nên trịnh trọng, nhà vua nói:

- Tiểu Quế Tử ! Nước cờ chúng ta đã đi rồi, nhưng Ngô Tam Quế thật không phải hạng dễ chơi đâu. Tướng sĩ dưới trướng hắn đều là những tay đánh quen trăm trận. Binh lực hắn lợi hại vô cùng ! Nếu hắn đẩy binh tạo phản mà người Hán khắp thiên hạ đều hưởng ứng thì vụ này thật là nguy hiểm.

Những năm gần đây Vi Tiểu Bảo đi khắp các nơi đã được nghe người Hán chỗ nào cũng thoả mạ bọn Thát Đát, mà số người Hán lại rất đông. Trong một trăm người thì có đến chín mươi chín phần người Hán, còn người Mãn Châu chưa chắc đã được một phần. Nếu người Hán khắp thiên hạ đều đứng lên tạo phản thì bất luận trường hợp nào người Mãn Châu cũng khó lòng chống cự nổi.

Nhưng số người thoả mạ bọn Thát Đát tuy nhiều, mà số người căm hận Ngô Tam Quế còn đông hơn.

Vi Tiểu Bảo nghĩ tới điểm này liền tâu:

- Xin thánh thượng yên tâm. Người Hán khắp thiên hạ chẳng một ai ưa Ngô Tam Quế. Nếu hắn tạo phản thì ngoài bè lũ thân tín của hắn, chẳng có ai ủng hộ hết.

Vua Khang Hy gật đầu đáp:

- Ta nghĩ tới điểm này rồi. Quế Vương nhà Minh trước chạy trốn sang nước Miến Điện rồi bị Ngô Tam Quế bắt được giết đi. Như vậy Ngô Tam Quế có tạo phản cũng chỉ nói là "hưng Hán phản Mãn" chứ không thể tuyên bố là "phản Thanh phục Minh" được.

Nhà vua nói tới đây dừng lại một chút rồi hỏi:

- Sùng Trinh hoàng đế nhà Minh chết vào ngày nào ?

Vi Tiểu Bảo gãi đầu gãi tai ngập ngừng đáp:

- Cái đó... cái đó... nô tài không thể biết được, vì hồi ấy nô tài chưa ra đời.

Vua Khang Hy cười ha hả nói:

- Ta hỏi thăm đường một kẻ đui mù. Thuở ấy ta chưa ra đời. Phải rồi ! Đến ngày giỗ Sùng Trinh Hoàng đế, ta hạ chiếu an ủi, phủ dụ những con em trong hoàng tộc nhà Minh, đồng thời ta phái mấy vị Hoàng thân quốc thích đến tế điện

trên lăng vua Đùng Trinh, khiến trăm họ trong thiên hạ đều cảm kích ta mà thêm thống hận Ngô Tam Quế.

Vì Tiểu Bảo tâu:- Hoàng thượng thần cơ diệu toán thật sâu rộng. Nhưng nếu ngày giỗ của Đùng Trinh Hoàng đế còn xa mà Ngô Tam Quế tạo phản trước rồi thì làm thế nào ?

Vua Khang Hy cất bước trong vườn hoa đi thêm mấy bước rồi mỉm cười nói lăng sang chuyện khác:

- Tiểu Quế Tử ! ít lâu nay ngươi phụng chỉ đi làm việc quốc gia đã phải chịu nhiều điều cực nhọc. Hết lên Ngũ Đài Sơn lại xuống Vân Nam, hết ra Thần Long đảo lại tới Liêu Đông. Sau cùng ngươi sang cả nước La Sát. Chuyến này trăm phải ngươi đi đến một địa phương vui vẻ.

Vì Tiểu Bảo tâu:

- Địa phương vui vẻ nhất trong thiên hạ là bên mình Hoàng thượng. Nô tài chỉ cần được nghe Hoàng thượng nói một câu, nhìn thấy Hoàng thượng một lần là tâm hồn rạo rực, trong lòng khoan khoái vô cùng ! Tâu Hoàng thượng ! Đây là nô tài nói thật, chứ không có ý nịnh hót.

Vua Khang Hy gật đầu phán:

- Trẫm biết sự thực là như vậy. Trẫm với ngươi là quân thần mà hai bên ý hợp tâm đầu đúng là có duyên phận. Trẫm với ngươi đánh nhau rồi kết bạn, thật khác người đời. Hà hà ! Hể trẫm ngó thấy ngươi là trong lòng lại cao hứng. Tiểu Quế Tử ! Nửa năm nay trẫm bật tin ngươi đã tưởng ngươi chết chìm ngoài biển cả rồi. Trẫm rất lấy làm hối hận sao lại phải ngươi làm việc mạo hiểm như vậy ?

Vì Tiểu Bảo trong lòng cảm kích tâu:

- Nô tài chỉ mong muốn được chầu hầu kề cận Hoàng thượng.

Mấy tiếng sau âm thanh của gã nghện ngào vì cảm động.

Vua Khang Hy nói:

- Hay lắm ! Ta là Hoàng đế sáu chục năm thì ngươi cũng làm quan lớn sáu chục năm. Tôi chúa chúng ta đây lòng ân nghĩa lại có thủy chung.



Một vị Hoàng đế mà thốt ra những câu này với kẻ thần tử thật là hiếm có. Một là nhà vua ít tuổi, ăn nói mau lẹ. Hai là nhà vua cùng Vi Tiểu Bảo quả có lòng chân thành với nhau.

Vi Tiểu Bảo tâu:

- Chúa thượng làm Hoàng đế một trăm năm, nô tài chỉ cầu được làm kẻ hầu hạ một trăm năm cũng đủ lấy làm mãn nguyện lắm rồi. Còn quan lớn quan nhỏ gì, nô tài cũng chẳng để tâm.

Vua Khang Hy cười hỏi:

- Sáu mươi năm làm Hoàng đế còn chưa đủ ư ? Con người cần biết tri túc, chứ đừng đòi hỏi quá nhiều!

Nhà vua dùng lại một chút rồi tiếp:

- Tiểu Quế Tử ! Lần này ta phái người đi Dương Châu để người mặc áo gấm về làng.

Vi Tiểu Bảo nghe nói đến phải đi Dương Châu, trong lòng hồi hộp hỏi lại:

- Sao lại mặc áo gấm về làng ?

Nhà vua đáp:

- Người làm quan lớn ở kinh sư, được về cố hương một cách vẻ vang với họ hàng thân thích. Ai cũng khen gọi há chẳng hay lắm ư ? Người bảo tên thủ hạ viết giúp một bản tâu để triều đình gia phong cho song thân người.

Vi Tiểu Bảo tâu:

- Dạ dạ ! Đa tạ ơn điển của Hoàng thượng.

Nhà vua hỏi:

- Dường như người có vẻ không thích thì phải ?

Vi Tiểu Bảo lắc đầu đáp:

- Nô tài rất hoan hỷ, nhưng... nhưng... nô tài không biết phụ thân mình là ai?

Vua Khang Hy sững sốt nghĩ tới phụ hoàng xuất gia trên Ngũ Đài Sơn liền cảm thấy chỗ đồng bệnh tương lân, liền cất giọng ôn nhu phán:

- Người hãy về Dương Châu thủng thảng tìm kiếm dò hỏi. Hoặc giả thượng đế rủ lòng thương tới kẻ trung lương khiến cho cha con đoàn tụ. Tiểu Quế Tử ! Việc phái người đi Dương Châu là một công cán dễ dàng nhất. Ta phái người tới đó để xây dựng một toà Trung liệt từ.

Vì Tiểu Bảo nghe nhà Vua bảo đi Dương Châu xây Trung liệt từ gã không hiểu tưởng lầm là Hoàng thượng sai đi Chủng lật tử (trồng cây dẻ) gã liền hỏi lại:

- Chủng lật tử ư ? Hoàng thượng muốn xoi hạt giẻ, thì để nô tài ra chợ mua. Ở đây cũng có mút hạt dẻ thơm ngon lắm. Hà tất phải đến Dương Châu mới trồng được ?

Vua Khang Hy cười ha hả đáp:

- Con mẹ nó ! Tiểu Quế Tử vô học chẳng hiểu gì hết. Ta bảo xây Trung liệt từ mà người kéo dăng ra là chủng lật tử thì đá cũng không nhìn cười được. Trung liệt từ là một ngôi từ đường thờ phụng những bậc trung thần liệt sĩ.

Vì Tiểu Bảo cười nói:

- Nô tài quả là ngu thiệt ! Té ra đi dựng một ngôi đền miếu như Quan Đế miếu gì đó.

Nhà vua đáp:

- Đúng là như vậy. Sau khi quân Thanh vào quan ải đã tàn sát rất nhiều bách tính ở thành Dương Châu và thành Gia Định. Vì thế mà có tiếng đồn những vụ "Dương Châu thập nhật" và "Gia định tam đồ". Mỗi khi ta nhớ tới những vụ này không khỏi ớn lạnh trong dạ.

Vì Tiểu Bảo tâu:

- Ngày trước quả có việc tàn sát rất thâm. Mười mấy năm sau trong những sông ngòi, ao giếng ở thành Dương Châu hãy còn xác chết nổi lên bềnh. Có điều khi đó nô tài chưa ra đời. Hoàng thượng cũng chưa có thì họ trách tội chúa ta thế nào được ?

Vua Khang Hy đáp:

- Kể lý thì như vậy, nhưng đó là sự việc của tổ tiên ta, nên ta cũng coi như việc mình làm. Hồi ấy có một vị tên gọi Đủ Khả Pháp người có nghe nhắc tới bao giờ không ?

Vi Tiểu Bảo đáp ngay:

- Đủ các bộ, Đủ đại nhân tử thủ thành Dương Châu. Lão nhân gia là một bậc đại trung thần. Những người ở thành Dương Châu nhắc tới lão nhân gia lại chảy nước mắt. Trong viện của nô tài cũng có đặt một bài vị trên đề "Cửu Văn Long Đủ Tiến chi linh vị". Những ngày mười rằm mồng một, rất đông người đến thắp hương lễ bái trước bài vị này. Nô tài còn nghe người ta nói : Thực ra đó là bài vị thờ Đủ các bộ, nhưng để như vậy là để che mắt quan nha mà thôi.

Vua Khang Hy lẩm nhẩm gật đầu nói:

- Những bậc trung thần nghĩa sĩ gieo mối thương tiếc vào lòng người. Trăm họ đến cúng vái trước linh vị Cửu Văn Long Đủ Tiến mà thực ra là kỷ niệm Đủ Khả Pháp.

Rồi nhà Vua phán hỏi:

- Người ở việc đó là việc gì ?

Vi Tiểu Bảo then đỏ mặt lên tâu:

- Trình Hoàng thượng ! Vụ này nói ra không khỏi nhảm tai Hoàng thượng. Trong nhà thần có mở một "viện" kê bằng Lệ Xuân viện. Đây là một kỹ viện lớn vào hạng nhất nhì ở trong thành Dương Châu.

Vua Khang Hy tủm tủm cười nghĩ bụng:

- Nghe giọng nói lằng nhằng quê mùa thô tục, ta đã biết thằng nhỏ này không phải dòng dõi thế gia. Nhưng gã đối với ta hết lòng ngay thẳng. Cả việc xấu xa trong gia đình gã cũng không lừa dối ta.

Thực ra Vi Tiểu Bảo nói nhà mình mở kỹ viện còn là nói khoác. Mẫu thân hắn bất quá là một ả kỹ nữ ở Lệ Xuân viện, chứ nào phải chủ tiệm.

Nhà vua lại phán:

- Người mang thượng dụ của trẫm đến thành Dương Châu tuyên đọc trẫm tuyên dương thành tích tận trung báo quốc của Đủ Khả Pháp. Y là một nhân vật



trung quân ái quốc, là một đại trung thần, đại hảo hán. Nhà Đại Thanh chúng ta rất kính trọng những bậc trung thần nghĩa sĩ mà chẳng khoan dung loạn thần tặc tử. Người lại xây một ngôi đền thật đẹp để bách tính phụng sự Sử Khả Pháp. Đồng thời những trung thần dũng tướng tuấn nạn về cuộc thủ thành Dương Châu thời bấy giờ cũng được phối hưởng. Người lại đem ba chục vạn lạng bạc để phủ tuất và cứu tế cho trăm họ ở thành Dương Châu và thành Gia Định. Trẫm sẽ chỉ xá thuế và miễn đóng góp lương tiền trong ba năm cho hai địa phương này.

Vì Tiểu Bảo thở phào một cái nói:

- Tâu Hoàng thượng ! Ân điển này của Hoàng thượng thật là sâu rộng, nô tài chân tâm thành ý dập đầu lạy mấy cái lạy mới được.

Gã nói rồi lồm cồm bò đến trước vua Khang Hy dập đầu lạy bình bình.

Vua Khang Hy mỉm cười hỏi:

- Chỉ có lần này người mới chân tâm thành ý lạy trẫm, còn những lần trước kia đều là giả dối hay sao ?

Vì Tiểu Bảo cười đáp:

- Có khi nô tài dập đầu một cách thành thật, mà cũng có lúc theo người ta làm cho đủ lễ.

Vua Khang Hy chẳng lấy thế làm hỗn xược, lại cười ha hả nghĩ bụng:

- Trong một trăm tên đã dập đầu lạy ta có đến chín mươi chín tên đã đóng kịch. Nhưng cũng chỉ một mình Tiểu Quế Tử là nói thật với ta.

Vì Tiểu Bảo lại nói:

- Tâu Hoàng thượng ! Kết hoạch này của Hoàng thượng là một tên bắn đôi chim.

Nhà vua cười hỏi:

- Người ta nói "Nhất tiễn xạ song điêu". Người lại bảo một tên bắn đôi chim. Vậy hai con chim mà người nói đó là chim gì ?

Vì Tiểu Bảo tâu:

- Toà Trung liệt từ này xây lên rồi thì người Hán khắp thiên hạ đều biết đức Hoàng thượng hết lòng thương bách tính. Việc quân Thát...quân Thanh giết người Hán ở Dương Châu và ở Gia Định đã làm cho Hoàng thượng phải đau lòng, nên bây giờ Hoàng thượng nghĩ phương pháp đền bù.

Gã dùng một chút rồi tiếp:

- Nếu Ngô Tam Quế hoặc Thượng Khả Hy hay Cảnh Tĩnh Trung tạo phản mang danh nghĩa khôi phục nhà Minh gì đó thì trăm họ sẽ bảo chúng: Người Mãn Thanh chẳng có gì là xấu cả. Đức Hoàng đế thật nhân hậu.

Vua Khang Hy gật đầu nói:

- Người nói vậy cũng đúng, nhưng còn có chỗ lấy bụng kẻ tiểu nhân đo lòng người quân tử. Ta nghĩ tới những vụ "Dương Châu thập nhật", "Gia Định tam đồ" quả thực trong lòng xót xa mà phát tiền phủ tuất cùng giảm miễn ngân sương, chứ không phải chỉ mua chuộc lòng người.

Nhà vua lại hỏi:

- Còn con chim thứ nhì là gì ?

Vi Tiểu Bảo tâu:

- Hoàng thượng dựng miếu đường này khiến nhân dân đều biết làm trung thân nghĩa sĩ là hay, hành động phản bạn ngõ nghịch là dở. Ngô Tam Quế muốn dấy binh tạo phản là trở thành nghịch tặc. Trăm họ sẽ thoá mạ hắn.

Nhà vua vươn tay khẽ đập vào mũ Vi Tiểu Bảo, cười nói:

- Đúng thế ! Chúng ta phải hết sức tuyên dương những nhân vật tận trung báo quốc để nổi danh là hảo nhân. Như vậy trăm họ trong thiên hạ ai cũng muốn noi gương trung nghĩa để thành hảo nhân chứ còn ai toan điều phản nghịch để thế gian thoá mạ. Ngô Tam Quế không dấy động binh đao chẳng nói làm chi, nếu hắn nổi lên phản loạn cũng chẳng ai chịu hưởng ứng.

Vi Tiểu Bảo tâu:

- Nô tài nghe thầy đồ kể những thiên cổ sự thì có hai vị trung thân nghĩa sĩ nổi tiếng nhất. Một là Nhạc Phi, Nhạc gia gia và một là Quan Đế, Quan Vương gia. Tâu Hoàng thượng ! Chuyến này bọn nô tài đến Dương Châu dựng Trung nghĩa từ

tướng nên đồng thời trung tu miếu thờ Nhạc gia gia và Quan Vương gia cho thật tráng lệ.

Vua Khang Hy cười đáp:

- Tâm thần người rất linh mẫn, nhưng đáng tiếc người không được đọc sách thành ra chẳng có kiến thức gì. Việc tu sử Quan Đế miếu là phải lắm vì Quan Vũ tận trung báo quốc, nghĩa khí ngút trời. Vậy trẫm phong sắc cho vị thần này. Còn Nhạc Phi đánh nhau với quân Kim. Nhà Đại Thanh chúng ta hiện nay có thể gọi là Hậu Kim. Kim tức là Thanh, quân Kim tức là quân Thanh. Vậy Nhạc vương miếu người cứ để yên đừng lý gì đến.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Té ra là thế !

Gã nghĩ thầm trong bụng:

- Nguyên bọn Thát Đát là con cháu Kim Ngột Truật, Cáp Mễ Xuy, tổ tiên của ông vua này cũng ghê gớm lắm.

Vua Khang Hy hỏi:

- Trên núi Vương ốc tỉnh Hà Nam, dường như Ngô Tam Quế đã phục sẵn một cánh quân mã, có đúng thế không ?

Vì Tiểu Bảo sững sốt đáp:

- Đúng thế !

Gã nghĩ bụng:

- Nếu tiểu Hoàng đế không nhắc đến vụ này thì ta cũng quên mất

Vua Khang Hy nói:

- Trước đây người điều tra ra vụ Ngô Tam Quế mưu đồ phản nghịch, và phái người về tâu cho trẫm hay mà trẫm lại nặng lời cảnh cáo người một chập, người có biết tại sao không ?

Vì Tiểu Bảo tâu:

- Chắc là vì binh mã của triều đình chưa chỉnh đốn kịp, nên Hoàng thượng giả vờ không tin để khỏi rút mây động rừng.

Vua Khang Hy cười nói:

- Phải rồi ! Thành ngữ "rút mây động rừng" dùng vào trường hợp này đúng lắm. Ngay ở trong triều, Ngô Tam Quế nhất định đã đặt nhiều tâm phúc. Nhất cử nhất động của chúng ta đều không qua mắt được tên lão tặc đó. Trên núi Vương Ốc xảy vụ Tư Đồ Bá Lôi, nếu khi ấy trầm mỗ cuộc điều tra thì Ngô Tam Quế biết ngay lập tức. Hắn sinh lòng khiếp sợ, không chừng dấy binh tạo phản liên. Những chuyện trong triều hắn đều tỏ tường hư thực và binh lực của hắn ra sao, còn trầm chẳng hiểu tý gì. Nếu xảy cuộc đánh nhau, bên ta tất bị thất bại. Có biết mình biết người mới mong chiến thắng.

Vì Tiểu Bảo tâu:

- Khi ấy Hoàng thượng phái người đến thống mạ nô tài, quan quân đều biết hết. Nếu Ngô Tam Quế đặt gian tế trong doanh binh của nô tài thì tất họ báo cáo cho hắn biết rồi. Không chừng hắn còn cười thầm là Hoàng thượng hồ đồ.

Vua Khang Hy nói:

- Chuyến này người đi Dương Châu, dẫn năm ngàn binh mã để khi tới Hà Nam, Tế Nguyên đánh thẳng vào sào huyệt bọn phỉ đồ trên núi Vương Ốc một cách bất ngờ, chúng không kịp phòng bị là mình thành công. Cánh quân của Ngô Tam Quế mai phục ở đó rất gần kinh thành chính là mối lo tâm phúc của chúng ta.

Vì Tiểu Bảo tâu:

- Thế thì tuyệt diệu ! Tâu Hoàng thượng ! Hay là Hoàng thượng ngự giá thân chinh giết cho kỳ hết bọn thủ hạ của Ngô Tam Quế.

Nhà vua cười đáp:

- Trên núi Vương Ốc chỉ có chừng hai ngàn quân thổ phỉ mà quá nửa là bọn già nua và đàn bà trẻ con. Tên họ Nguyên đó báo cáo có trên ba vạn là hắn phóng đại. Trẫm đã phái người lên điều tra nên biết rõ tình hình. Chỉ có hơn một ngàn tên thổ phỉ mà bảo trăm ngự giá thân chinh, há chẳng khiến người cười cho ư ? Ha ha ...

Vì Tiểu Bảo cũng bật cười mấy tiếng cười khô khan, bụng bảo dạ:

- Vị tiểu Hoàng đế này rất tinh minh. Báo cáo lão là không được.

Vua Khang Hy lại nói:

- Bây giờ ngươi hãy lui ra nghĩ cách tiến đánh bọn thổ phỉ trên núi Vương Ốc một vài ngày rồi vào tàu lại cho trẫm nghe.

Vì Tiểu Bảo dạ một tiếng rồi trở gót lui ra.

Gã tự hỏi:

- Việc hành quân chiến đấu lão gia chẳng biết cóc gì. Bữa trước thuỷ chiến cạy có Thi Lang, ngày nay lục chiến biết trông vào ai ?

Bỗng gã reo thâu:

- Có rồi ! Ta mời đề đốc tỉnh Quảng Đông là Ngô Lục Kỳ làm phụ tá cho mình. Nhất thiết mọi việc ta cứ nghe theo lão là được. Lão là một tay hảo thủ trên chiến trường.

\*\*\* vietkiem.com \*\*\*